

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

† МИКА КР. ЂОРЂЕВИЋ

БИВ. ЧЛАН ДРЖАВНОГ САВЕТА

Црна и неумитна смрт, 3 ов. месеца у 11 $\frac{1}{2}$ часова пре подне угрabila је за свагда из наше средине Мику Кр. Ђорђевића, бив. министра полиције, правде, иностраних дела, опуномоћеног министра у Паризу и Букурешту, а у последње време државног саветника. Колико је покојник био цењен и уважаван, не само од својих познаника и пријатеља, већ и са највишег места, најбољи је доказ, поред многобројних пријатеља и познаника који га испратили до вечне куће, и изјава саучешћа, коју је Његово Величан. Краљ благоизволео упутити породици покојниковој. Ми пак, који смо толико били обавезни пок. Ђорђевићу, као бив. министру полиције, веома смо дирнути овим по нас великим губитком и не можемо пропустити, а да у листу, који је покренут његовом моралном потпором, не ожалимо прерану смрт покојникову. Потпуно смо убеђени, да тиме испуњавамо само своју дужност.

Пок. Ђорђевић родио се у Крагујевцу год. 1850. Пошто је у месту рођења свршио основну школу и нижу гимназију, дошао је у Београд, где је, са одличним успехом, довршио гимназијско образовање, а по том и правни факултет свршио, са истим успехом.

На универзитетима у Минхену, Хајделбергу, Бону, Лајпцигу, Гану и Паризу, покојник је остао до 1871 г. студирајући правне и државне науке. Те године пак ступио је у

државну службу, најпре судску, а по том дипломатску, у којој је, пењући се постепено уз лествице чиновничког живота, остао до 1882 године.

Његова велика интелигенција, као и све остале добре особине, које је притежавао, учиниле су, те је у год. 1887 изабран за народног посланика, а његови говори у скупштинским сесијама, уздигли су га међу прве наше говорнике.

Год. 1890 као народни посланик и адвокат постао је министар правде, год. 1892 министар спољних послова, за тим поново министар правде, са кога је положаја убрзо отишао у Париз као изванредни посланик и опуномоћени министар Србије. Познато је већ свима читаоцима шта је пок. Ђорђевић претрпео у Паризу од затуцаног анархисте Лотија, па с тога нећемо о томе нарочито говорити. Помињемо само то, да је покојник и после тог несрећног догађаја остао онако исто непоколебљив у својим идејама, какав је и пређе био.

После шесто-месечног боловања у Паризу, за које време су први париски лекари, заузимањем француске владе, лебдели над њим, покојни Ђорђевић вратио се у Србију где је остао на расположењу све до октобра месеца 1894 год. када је и по трећи пут дошао за министра

унутрашњих дела. а крајем 1896 године за министра унутрашњих дела.

Б. Г.

Као министар унутрашњих дела покојник је намеравао да изведе многе корисне реформе у нашој полицији, а поменули смо већ, да је његовом моралном потпором и наш лист угледао света, за који се увек одушевљавао и свеколику бригу водио за његов опстанак и напредак. Прилике нису допуштале покојном Ђорђевићу, да оствари све своје намере, али је ипак остало нешто, за што се му мора одати вечита хвала, а то је, што је он био први од наших министара полиције, који се постарао да у ову струку увуче у што већем броју школоване људе.

У другој половини 1897 год. покојник је дошао на расположење, са кога је положаја, после кратког времена отишао у Букурешт као изванредни посланик и опуномоћени министар Србије. Тамо је остао све до августа месеца прошле год. када је поново стављен на расположење, на коме је остао до последње политичке промене у Србији, која га је промена довела у положај државног саветника. У том положају и смрт га је за текла.

Мир пешелу пок. Ђорђевића, лака му била српска земља, за коју је толико радио и урадио. Породица врлога покојника нека је утешна, јер је велики број оних људи, који с њом потпуно деле саучешће у жалости.

КРВНИ ТРАГОВИ

О траговима уопште, о стопама, донели смо претпрошле године опширну и исцрпну расправу, а сад ћемо пак, као наставак тога, проучити крвне трагове или крвне мрље.

Крвни трагови су од врло велике важности по иследника. Њих можемо наћи готово у сваком злочину, покрађи, обијању. Злочинац, вршећи своје дело, или се сам позледи или позлеђујући другога умочи руку, ногу и т. д. у крв и остави отисак. Према томе иследнику је у истрази први задатак, да потражи нема ли таквих трагова. Али овде има једна незгода, која доста пута омета иследнике у њихном послу. Иследник готово увек стиже доцније од грађана на лице места извршеног дела. Ови пак из незнања разгазе и ногама избришу трагове, који се налазе по поду и т. д. Према томе добро би било, кад би месна полиција поучила становништво, да на месту где је, рецимо, извршен злочин остави све на свом месту онако, како је затечено; месна пак власт морала би се постарати, да се и онда, кад она буде извештена и позвата, ништа не мења, ништа не брише или уклања. Али кад се на дотично место мора ступити, онда је власти први задатак, да крвне трагове, који се налазе на земљи, најбрижљивије заштити, н. пр. да их поклопи лонцима, корпама, сандуцима и т. д. Ако су трагови и сувише велики, онда се мора преко њих начинити као неки мост, тако што се са стране метну комади дрвећа, цигле, а преко њих наместе даске. Наравно да се морају чувати и мале, нејасне мрље, јер оне могу бити од врло велике важности. Мрље по зидовима, намештају и т. д. не морају се заштићавати, ту је главно само, да их ко не избрише наслањајући се на зид или намештај. У главном што се више пази тим боље. Ако се дело десило у некој кући, ваља гледати да се кућа по могућству сасвим затвори, а ако се десило у пољу, добро је да се ограда и изолује већи круг око места, где се дело догодило.

Кад иследник дође на лице места, он мора највише pazити, да са својим људима не избрише трагове; он ће дакле пре но што ступи на место догађаја тражити да му се каже, где су мрље нађене, шта се учинило да се оне сачувају и т. д. За тим он мора испитати, ко је већ био на месту догађаја пре но што се за дело сазнало. Кад се кажу та лица, онда их ваља тачно испитати, где су она била, да би се могло измерити, да нису она стала на крвне трагове што их има. Ако то буде било, неће бити згорега, да се набави обућа тих лица, да би се у случају потребе могла предати стручњацима. Кад иследник дође на место догађаја, било би најпаветније, да најпре почне рад с крвним траговима, јер је после слободнији у својим кретањима, и не страхује, да ће на свакој стопи и кораку згзгити коју крвну мрљу.

Пре свега ваља нам скренути пажњу иследника на то, да крвне мрље не морају имати увек познату смеђо-црвену боју, већ да, према старости, подлози, температури и т. д. могу добити све могуће боје: смеђо-црвену, смеђу, смеђо-зелену, отворено маслинасту, отворено ружичасто црвену, готово безбојну,

тако да се такве мрље могу сматрати пре за све друго но за крвне мрље.

Крвни трагови нису на месту догађаја никада потпуно без важности. Њих дакле треба у свима околностима: 1. потражити, 2. описати, 3. узети или нацртати. Тражење задаје доста пута великих тешкоћа. На месту догађаја ваља се пре свега упитати: где може бити мрља? т. ј. где су се оне могле створити кривом, прскањем, даље, где их је све могао донети злочинац? Кад смо с тим на чисто, онда морамо корак по корак, палац по палац тражити и непрестано pazити, да се не избрише, не изгазе и т. д. Сумњамо ли, да ли је нека мрља крв, у неколико ћемо бити на чисто с тим, ако испитамо, да ли је то крв, просто по току ствари. Дакле тражићемо најпре тамо, где је повређени био најпосле (или где је лежао убијени) а за тим онде, где је био од тренутка повреде, или где је могао бити, напоследку онде, где је учинилац могао бити после дела.

Ово тражење није доста пута просто. Крвне мрље лако је наћи на поду и по зидовима, али врло тешко на предметима, који су у соби, пошто различити облици истих, рђаво осветљење, боја намештаја и т. д. веома отежавају опажање крвних мрља. На политираном (али већином смеђо-црвеном) дрвеном намештају врло је лако видети крвне мрље. У таквим случајевима добро ћемо учинити, да се (чак и дању) послужимо вештачком светлошћу, свећом, а то с тога, што се тако мало по мало могу сва места да подвргну равномерном осветљењу, што код једностраног осветљења кроз прозор то није могуће, а за тим с тога што се тачније тражи кад се једно мање место подвргне тренутном испитивању. На последку при вештачком осветљењу виде се крвне мрље на затворенијој основи боље но при дневној светлости.

Пошто је по правилу важно знати, да ли је повређени, и ако више не живи, могао што да чини, за тим да ли је учинилац сам повређен или упрскан крвљу повређенога, могао предузимати ову или ону радњу, за тим напоследку, да ли је учинилац био у опште повређен или иначе окрвављен, то се мора нарочито обратити пажња на таква места, која до душе нису изложена првом погледу, али се доста пута налазе умазана крвљу; н. пр. доњи део фијоке, која нема дршке за отварање, или се може отворити, а да се не хвата за ту дршку. Лопови већином умрљају фијоку оздо, кад траже новаца. Пада у очи, да готово увек, ако је злочинац имао кржаве руке, налазимо трагове на доњем делу даске од стола. Више пута могли смо имати прилика видети код света ниже класе, да он обично прљаве руке брише о доњи део даске од стола, те тако и лопови то учине по навици.

(Наставиће се).

ОПШТИНСКИ ПОСЛОВИ

Од г. Милије Ј. Ерића, писара општине текиске добили смо образце, које општински судови на основу расписа господ. Министра унутрашњих дела од 28 прошлог месеца 1900 год. ПБр. 23585, треба свакога месеца да подносе Министарству, о току својих радова, како по кривичним иступним предметима, тако и по свима грађанским споровима и предметима административне природе.

Приликом ове пошиљке г. Ерић нас је замолио, да састав ових извештаја расмотримо, и да недостатке у истима поправимо, а затим, да их онакве, какве треба да буду, као формуларе, ради једнообразности, при поступању код општ. судова изнесемо у нашем листу.

Не можемо, а да се не изјаснимо, да нам је мило, што су наши труди за ово три године дана, од како смо озбиљну бригу уложили, на наставу за спремност општинских писара, уродили добрим плодом, у интересу наших општина, а поглавито у интересу наше администрације, коју на првом месту захтева, правно-административно и статистичко уређење наше државе.

Одазивајући се овоме његовом захтеву, ми сматрамо за своју дужност, да се овом приликом изјаснимо са благодарношћу г. Министру на овоме кораку, који је предузео. То чинимо с тога, што ће г. Министар овим извештајима, не само прибрати потребне му статистичке податке, но ће пред собом имати и табеларни преглед, најпре о свему ономе што се код наших општ. судову у земљи догађа. Даље знаће из истих извештаја целокупно кретање грађанства у појединим општи-

мамајер ће имати пред собом табелу грађанских судских предмета са њиховом вредношћу, и кривичних предмета по исту-цима са назначењем извршеног дела. Из овога двога даје се лако извести шта би у опште требало чинити, да се парнице међу грађанима сведу у што ужи оквир, и шта би у опште требало чинити, да се испуни што више сузбију.

Када се узме у обзир та околност, да прилике и околности, све у друштву стварају, онда се мора доћи и до тих резултата, да треба настати свима могућим средствима, да се нађе пута и начина, да се све оно отклони што иде на штету наших држављана. На првоме месту све оно што иде на штету наших општих државних интереса, полази од општина. Ако

су оне добро уређене, ако се у њима ради тачно и савесно, онда остали државни апарат, ни у ком случају не може да рамље. Све оно што државни органи од својих грађана траже преко општинских власти као најпованијих за то, да одговоре неоспорним државним потребама. Ако се у општинама ради тачно и савесно и државним факторима је знатно поможено, у томе, да могу у интересу државних и опште народних интереса функционисати онако, како се то захтева и захтевати може.

Овом приликом изнећемо те формуларе, којих при подношајима општ. судови треба тачно да се придржавају.

МЕСЕЧНИ ИЗВЕШТАЈ

о канцеларском раду суда општине Н... за месец децембар 1900 године

Редни број	Наименовање	Тужба за извиђај и пресуђење		Новчани пред-мета за извршење			У каквом је стању архива	Je ли све заведено у деловодни протокол	Je ли све регистровано	Како се акта региструју, да ли из протокола или из акта	Je ли све сајужено и ако није то зашто и колико има предмета несајужених	Je ли све фасцикулирано и ако није то зашто	Вредност грађан. спорова	Вредност администрат. предмета	Вредност новчане казне
		крив.	грађ.	крив.	грађ.	админ.									
1	Остало је несвршених предмета од мес. новем. о. год.	52	74	30	54	80	удобром	заведено је	регистровано је	из акта или из делов. протокола	сајужено је	фасцикулирано је	574	358	232
2	Примљено је на рад у мес. децем. о. г.	10	25	15	32	13							230	120	50
3	Свега је било на раду	62	99	45	86	93							804	478	282
4	Свршено је у месецу децембру о. г.	30	45	40	36	53							500	428	180
5	Остаје за месец јануар ове год.	32	54	5	50	40							304	050	102

ИЗ. У административне новчане предмете за извршење имају се уврстити сви они предмети, као новчана казна родитеља за ђаке, који не посеђују школу, казне за кријумчарења и т. д.

СПИСАК

Примљених кривичних и грађанских тужби у суду општине Н.....

Редни број	Име и презиме тужитеља	Одакле је тужитељ	Име и презиме туженог	Одакле је тужени	Деловод. број	Кад је примљена тужба			Тужба		Решено или пресуђено			Je ли предато у извршење или у архиву и под којим бројем
						дан	мес.	год.	кривич.	грађан.	дан	мес.	год.	
1	Н. Н.	Н. Н.	Н. Н.	Н. Н.	222	1	I	1900	1		30	I	1900	У архиви Бр. 440.
2	Н. Н.	Н. Н.	Н. Н.	Н. Н.	333	4	V	«		1	1	VII	1900	У извршење Бр. 1000.

Примедба. Овакав списак треба да воде сви општински судови преко целе године и из истог да састављају месечне извештаје.

СПИСАК

Предмета расирављених при суду општине Н.....

Тек. број	Име и презиме тужиоца	Одакле је	Име и презиме туженог	Одакле је	Дел. нумера	Кривични	Због чега	Грађански	Због чега	Вредност гр. спора	Извршење			Кад је примљено на извршење			Кад је свршено			Где је предмет
											крив.	грађ.	адм.	дан	мес.	год.	дан	мес.	год.	
1	Н. Н.	Н.	Н. Н.	Н.	523	1	Самовлашће				1			15	II	1900	6	III	1900	у архиви
2	«	«	«	«	583			1	Накн. штете	180		1	18	II	«	28	IV	«	«	«
3	«	«	«	«	592				Бол. трошка	20		1	20	III	«	5	V	«	«	«

ИЗ. Овакав списак треба водити од почетка године и у њега редовно бележити свакога дана радњу судску, а са концем свакога месеца из њега изводити месечни извештај по распису г. Министра унутрашњих дела.

ПОДЗЕМНИ ДУСИ

ИЗ ЗАВЕЛЕЖАКА ЈЕДНОГ ПРЕСТОНИЧКОГ ПОЛИЦИЈАЦА.

Било је то једне ноћи месеца октобра 189... год. Дежурни полицијски чиновник дунавскога квартара, пошто је обишао „аоверени му реон“ и уверио се, да „нема ништа ново“, написа, на брзу руку о томе рапорт своје члану и предаде га дежурном „одацији“ с налогом: да исти испошље г. члану *тачно у 6 часова изјутра*, ако се, разуме се, до тог времена, не деси што „ванредно у реону“. Њега пак — г. писара, који је одвећ уморан, јер није спавао целе прошле ноћи због вечере коју је П.... „Алас“ био приредио у кафани код „Бердана“, — да не буди до 7 часова, изузев „ванредних случајева“, у које г. писар уврсти и телефон управе гр. Београда, т. ј. ако би га дежурни члан тражио преко истог.

По што је још наредио старешини жандарма, да сва лица, која би ноћни стражари привели кварту због омањих испуних кривица, притвори у подрум квартара док он не устане, — г. писар у великој нади да ће мирно спавати, леже и већ после 20 минута у велико спавање.

Тада је могло бити од прилике 11¹/₂ часова.

* * *

Старајући се, да тачно изврши наредбе свога претпостављеног, дежурни „одација“, који је и прошле ноћи дежурао, али не у кварту, већ код „Бердана“, предаде одмах дежурном жандарму, тако званом „случајном“, рапорт за г. члана, и рече му: како је г. писар наредио, да се исти однесе у 5 часова из јутра.

Што се пак тиче оног другог дела наредбе г. писарева, који се односи на „ванредне случајеве“, а нарочито на телефон управин, дежурни „одација“ мишљаше, да то само он може извршити како треба, па с тога оде у телефонску собу, тамо се пружући на једно „канабе“, и отпоче дремати. После пола сата већ је у велико спавао.....

Не хотећи у ревности изостати од свог млађег, старешина жандарма дунавскога квартара, пошто је наредио стражару пред кварталом, да се *сва лица*, која би ноћни стражари дотерали, воде *непосредно* у подрум, учини оно исто што је учинио „одација“, с том разликом само, што се он и раскомио, док је „одација“ спавао обучен.

Остали жандарми, „позвани дужношћу“ да се „у свему“ угледају на свога старешину, легаше на врат на нос. Већ око једног часа по поноћи спаваше у велико цео ноћни персонал дунавскога квартара.

* * *

Дунавски квартал постао је од неколико година, једним од најбољих квартова у погледу полицијском. Његови, сразмерно осталим кварталовима, врло мали, а уз то и сређени послови, као и питомост његовог становништва, учинили су, да су се престонички полицијски чиновници отимали око овог квартара, док су пак претпостављени, имајући увек у виду „интерес службе“, добре особине овог квартара употребљавали на то, да у њега, готово свагда, што но кажу, допуштају по једног или двојицу болесних или неспособних чиновника, који тако, уз остале одличне чиновнике, могаху, да животаре.

Што се тиче ноћашњег дежурног писара, он заузимаше средину између горе поменутих чиновника, то јест, он не беше ни болестан ни одличан. И ако је већ давно претурнио четрдесету, ипак беше само писар I-ве класе управе града Београда, док његови другови беху давно и давно чланови исте управе, помоћници па и начелници окружни. За све време његовог двадесетогодишњег службовања у полицији, он не беше успео да научи ни најобичније, чисто „шаблонске“ полицијске послове, а о озбиљнијим стварима никад није хтео ни мислити. Док је био млађи могао се је још нешто мало и употребити за сталну службу, али од једно 7—8 год. и за њу беше постао неспособан. Од канцеларских послова једино је још остала архива у којој је могао опстати уз добре практиканте. Сем тога, могао је још и дежурати, али само у оним кварталовима, у којима се преко ноћи ретко кад што дешава.

Оно истина, наш дежурни не беше бог зна шта учио — три разреда основне школе и половину првог разреда гимназије — али ипак, то није био узрок, због кога је остао она-

кав каквог га ми описасмо, јер има врло много полиц. чиновника, који су учили исто толико као и он, па су ипак успели, једино својом вредношћу, озбиљним и савесним радом, да постигну све оно што и потпуно школовани чиновници — да се по некад у раду чак и мере с њима. Остављајући на страну малу природну тужавост, главни узрок што наш дежурни беше овакав, лежаше с једне стране у његовој лености, а с друге опет у његовој великој жељи за, како се он сам изражаваше, „крканлуцима“. Нема, ваљда, ни једног полиц. чиновника који вам не би могао испричати по неколико интересантних ствари из своје полиц. службе, али ако би од г. Павла, тако се звао дежурни, захтели да вам што приповеда, он би вам отпочео причити само о вечерама, о добром пићу, — стварима, које истина, не спадаху у чисто „полицијске“ али које се, с погледом на услове, под којима се дешавају, могу сматрати као „полуваничне“, у колико се г. Павле не разумевао у чисто полиц. стварима, у толико беше „виртуоз“ у оцењивању доброг „крканлука“ и доброга пића. Кад се свему овоме дода да је г. Павле био по природи добар човек и готово увек расположен, онда се не треба чудити, што беше радо виђен у сваком весељу.

Поред његових горе побројаних добрих особина, ово је, у најкраћим потезима фотографија г. Павлова, којој би се, ради веће потпуности, могло додати још и то: да он, по своје сопственом признању, није за све време свога полиц. службовања прочитао ни једне књиге сем новина и календара.

Ето, такав беше човек који се ове ноћи стараше о „личној и имовној безбедности“ дунавских грађана. — — —

* * *

— Стој, ко иде?
— Грађанин.
— Шта хоће грађанин?
— Хоће да говори са дежурним писаром.
— Г. дежурни писар спава; грађанин нека дође сутра.
— Ама, молим те, војниче, ја морам да говорим са г. писаром.

— Рекох ти већ — дођи сутра.
— Али ја имам да му саопштим „неке врло важне а Бога ми и страшне ствари“.
— Шта рекосте?
— Имам да му саопштим неке „важне и страшне ствари“.
— Ствари „важне и страшне“.
— Да.

— Онда причекајте мало, рече стражар и отпоче силно звонити. Није прошло ни два минута, а неколико жандарма испадосе пред квартал питајући га: за што звони? По што им је то објаснио, пропусти грађанина унутра, кога остали жандарми пријавише своје старешини.

Речи „важно и страшно“ утицале су толико на старешину, да је одмах скочио из постеље, обукао се и отишао да пробуди дежурног писара.

У сваком другом случају, он би већ сам свршио слицем, због кога сада буди г. писара, али по што оно хоће да саопшти неке „важне и страшне ствари“, то он, као стари војник, који се поноси тиме што добро разуме своју дужност, о чему је доказ и медаља за ревносну службу, коју је још пре 12 год. као прост редов добио, — „сматра за дужност“, да у овом случају пробуди г. писара, те да се неби постало „што десило“.

Овако се, од орилике извињаваше старешина жандарма г. писару за време буђења.

Ну, изгледа, да је ово извињење било излишно. Чим је чуо за речи „важне и страшне“, г. писар, не говорећи ништа, устао је одмах из постеље и наредио старешини да се дотично лице одведе у телефонску собу и да тамо лично с њим остане, док се опет он — г. писар не обуче.

Једини, кога се ове „важне и страшне ствари“ ништа не тицашу, и на кога ова мала узбуна у кварту ни мало не утицаше, беше дежурни „одација“. Он тако тврдо спаваше, да га његов старешина једва могао пробудити са неколико удараца.

Мислећи, да га овај бије с тога, што није чуо како звони телефон из управе, притрчи, онако бунован, телефону и отпоче звонити — одазивати се управи. У том већ стиже и г. писар и верујући тврдо да дежурни тражи њега на телефону, пре-

дузе телефон од „одације“, и не питајући га ништа. После неколико тренутака јави се и дежурни члан, и упита писара шта хоће?

Како овај ништа није хтео, или још боље, није знао шта хоће, одговори г. члану да он ништа неће, већ да само жели знати: шта г. члан заповеда?

— Па ви сте први звонили.

— Не, г. члане, ваш је телефон први звонио.

— Ви сте, г. Павле, без сумње опет били на некој вечери и тамо сте мало више повукли, па сте сад дошли, да ме узнемирујете.

— Није молим вас, г. члане, спавао сам.

— Знам ја вас добро, а овај ваш ноћашњи поступак саопштићу сутра и г. управнику.

— Молим Вас, г. члане — — — — —

Залуд је писар звао још неколико пута г. дежурног члана, у циљу извињења, — овај му се не одазва.

Старешина жандарма разумеваше добро ову забуну између члана и писара, али као „стари војник“, који „разуме своју дужност“, прављаше се да ништа не разуме, па се још чуђаше и вајкаше заједно са г. писаром.

Човек са „важним и страшним стварима“ у овој општој забуну беше постао још страшнијим. Кад га г. Павле позва да покаже те његове „важне и страшне ствари“, он му, једним тајанственим погледом ока показа на старешину жандарма, хотећи му тиме ставити до знања, да жели говорити у четири ока. На супрот овој његовој жељи, г. Павле мишљаше опет, да у „важним и страшним стварима“ треба бити веома обазрив и не радити ништа без сведока, па с тога одговори: да је старешина жандарма у једном кварту полиц. орган III-ег степена (то ће рећи много старији од практиканта), те да с тога пред њим може слободно говорити.

По што је неколико пута погледом прегледао целу собу и уверио се, да у њој нема никог више сем њих тројице, непознати отпоче од прилике овако говорити:

— Ја сам, г. писаре, као што вам је, ваљда, познато Н... Н..., по занимању ситничар. Радња ми је у улици.... а са станом сам у овоме кварту — у улици.... од пре пет дана. Управо рећи ствари су ми у овоме стану од пре пет дана, а ја сам се у њега тек јуче „формално“ уселио.

— А где си до јуче становао?

— Становао сам у самој радњи; т. ј. у собици до дућана.

— Па што ниси и даље тамо остао?

— Нисам више могао, г. писаре. Док бејаш самац, могло је бити свакојако, али овако...

— Како овако? Зар сад ниси самац?

— Нисам, г. писаре; јуче ми је била свадба.

— И сада ти се, без сумње, не допада млада, па си дошао, да ти ја то још ноћас расправљам. То ли су, дакле, те твоје „важне и страшне ствари“ због.....

— Није овде реч о млади, г. писаре. Ако она не буде, каква треба да је, ја ћу већ знати шта ми ваља чинити, а Вас, као дежурног чиновника у овом кварту, молим, да ме мирно саслушате о једној другој, много важнијој ствари.

— Па говори већ једном, у чему се састоји та твоја важна ствар?

— Ево у чему:

— Могло је бити од прилике 11½ часова кад су се разишли: кум, старојко и још неколико гостију који беху на вечери. Веома уморан од дневне галаме једва чеках да легнем, док међу тим млада хтеде распремити оно посуђе са стола, на коме смо јели, и уредити још неке ситнице. Док се то свршило, док се „она“ мало устезала да легне, знаш млада к'о млада, беше већ поноћ.

— Тек што легосмо, а боље да нисмо, док ти се, г. писаре, отпоче трести она наша соба тако јако, да ја већ очекивах кад ће се срушити и претрпати нас. „Она“ се озбиљно уплаши, а, право да вам кажем, и мени не беше топло око срца. Прође ме одмах дремање. Да ме није било срамота од „ње“ побегао бих напоље. То тако потраја једно два минута, па ти се од једном утиша. Ја већ помислих, да је то био мали земљотрес, и отпочех о томе уверавати и њу, кад ти, мој господине, после једно пет минута, настаде опет она страховита тутњава. Овога пута беше још јача и страшнија, и изгледаше, као да нешто грми — тутњи испод земље.

— И ова тутњава није трајала више од два минута, по том се поново појавила, па опет престала и опет се појавила после пет минута, и то је тако ишло добрих пола сата, док се најзад ја нисам ослободио, да устанем и пробудим сопственицу куће, која станује у истом дворишту.

По што се и она о свему лично уверила, умолила ме је, да известим власт о овом чудноватом и тајанственом догађају, што ја, ево и чиним, молећи вас, г. писаре, и у име њено и у име моје, да изиђете на лице места и извидите: каква је ово напаст, која се, баш ноћас, окомила на мене?

— Каже ли сопственица куће, да је та тутњава из раније постојала?

— Куне се жена својим очима, да до сада никад ништа није чула ни осетила.

— А има ли кућа, у којој станујете, подрум?

— Има, господине, и то доста велики. Сопственица каже да у њему држи неке дрвенарије. Ја сам прислушкивао на вратима, али се из подрума ништа не чује.

— Добро, добро, то ћемо већ видети, прекиде га г. Павле, и нареди старешини да одабере два „обра“ и „поуздана“ жандарма.

— И ви ћете, г. наредниче, поћи с њиме.

— Разумем, г. писаре.

(Свршише се).

ЗЛОЧИН И КАЗНА

РОМАН Ф. М. ДОСТОЈЕВСКОГА

81

Намах се склони, да пропусти свештеника и црквењака који се пењаху уза степенице. Дошли да опоје. По наредби Свидригајлова опојавали су тачно двалута дневно. Свидригајлов настави свој пут. Раскољников постоја, промисли, и уђе за свештеником у Соњину собу.

Стаде код врата. Почиваше појање и читање тихо, свечано, тужно. Свест о смрти и осећање присуства њена свагда је за њ имало нешто тешко и мистично страшно, тако још из детињства, а одавно није ни слушао опело. Беше у том још и нешто друго, сувише ужасно и непокојно. Гледао је децу: сви крај одра клече; Пољечка плаче. Иза њих, тихо и као бојажљиво и смерно плачући, молила се Богу Соња. „Она, ето, ових дана није ме ни једном погледала, ни речи ми није казала“, помисли Раскољников намах. Сунце јасно осветљаваше собу; дим из кадионице дизаше се у лоптама; свештеник читаше: „Упокој Господи“. Раскољников одстоја цело време појања. Благосиљајући и праштајући се, свештеник се некако необично обзираше. После опела Раскољников приђе Соњи. Она га намах узе за обе руке, и наслони главу на његово раме. Тај кратак дружански покрет чак запрепасти Раскољникова; и јест му необично; шта? ни најмање одвратности, ни најмање омразе према њему. ни најмање уздрхтавање у њеној руци! То беше тек нека бескрајност сопствена понижења. Бар тако је он то разумео. Соња не говораше ништа. Раскољников јој стеже руку и изиђе. Беше му страшно тешко. Кад би могао у том тренутку ма куда отићи и да остане сасвим сам, макар и на сав живот, он би се сматрао срећним. Али ствар је у томе, што он у потоње време, премда је готово и увек био сам, никако није могао да се осећа сам. Деси ли се да оде изван града, да изиђе на широк пут, једном и у некакву шуму; али што је место било усамљеније, тим је јаче осећао нечије блиско, пуно немира присуство, које не беше страшно, али само некако врло досадно, тако, да се што пре враћао у град, мешао се међу свет, улазио у крчме, у пивнице, ишао на Толкули, на Сенску.

Овде беше већ лакше, па и усамљеније. У једној механи, пред вечером, певаху песме: задржа се ту читав час, слушајући, и сећа се, да му је било чак и врло непријатно. Али на послетку поста намах опет непокојан; управо као да га одједном грижа савести стала мучити: „Ето, седим, слушам песме, као да ми то треба!“ помислиће он. Усталом, он је одмах познао, да га не мучи само та грижа, било је још нешто, што је тражило неодложног решења, али шта, не може се ни речима исказати. Све се заматавало као у клупче неко. „Не, та боље је какве борбе! Боље би било опет да је Порфирије... или Свидригајлов... Да је што пре опет какво изазивање, нечији на-

пад... Да! да!“ мишљаше он. Изиђе из механе и стаде готово журити. Помисао на Дуњу и мајку наметну му, однекуд, читав панички страх. Пред јутро те исте ноћи разбудило се у шевару на крестовскоме острву, сав прожет хладноћом, у грозници; пође кући и стиге рано ујутру. После неколико часова спавања грозница га прође, али пробуди доцкан, у два после подне.

Сети се, да тог дана требаше да буде сахрана Катарине Ивановне, и обрадова се, што није присуствовао. Настасја му донесе да једе; јео је и пио с добрим апетитом, готово лакомо. Глава му беше ведрија, а он сам мирнији него ова три дана. Чак се и зачудио у један мах оном прошастом приливу свога паничног страха. Врата се отворише и уђе Разумихин.

— А! Једе, мора бити да није болестан! рече Разумихин, па узме столицу и седне за сто, према Раскољњикову.

Био је узнемирен, и није се паштио да то сакрије. Говорио је с очевидном љутњом, али није брзао, нити особито повисиваше глас. Могло се помислити, да је имао неку нарочиту и још искључиву намеру.

— Слушај! започне одлучно, — врага, ми сви, али по томе, што сад видим, видим јасно, да не могу ништа да разумем; молим те, немој мислити да сам дошао испитивати. Презри то! Нећу ја то! И сам да сад све откријеш, све те ваше тајне, ја можда не бих ни слушати хтео, презрео бих и отишао. Него дошао сам само да лично и одсудно сазнам: прво и прво, је ли истина да си ти полудео? О теби, видиш, постоји уверење (тамо негде), да си ти можда луд, или веома наклоњен лудилу. Признајем ти, и ја сам био веома склоњен да то мњење задржим, прво, судећи по твојим глупим и делимичним одвратним поступцима (који се ничим не објашњују), а друго, по твојим недавном понашању према сестри и матери. Само чудовиште и подлац, ако није лудак, могао би с њима тако да поступа, као што си поступао ти; према томе, ти си, дакле, полудео.

— Ти си их одавно видео?

— Овог часа. А ти од онда ниси? Где ти тумараш, молим те, кажи ми, већ сам те три пута тражио. Мати је од јуче озбиљно болесна. Хтела је да ти дође; Авдоћа Романовна је задржавала; није хтела ништа да чује: „Ако је, вели, болестан, ако му се ум збуњује, ко ће му помоћи, ако не мати?“ Сви смо дошли овде заједно, јер је писмо могли пустити саму. До пред самим вратима твојим молисмо је да се умири. Уђосмо, тебе нема; ево овде је она седела. Седела је десетак минута, ми смо поред ње стајали ћутећи. Устаде и рече: „Ако излази, а мора бити, здрав је, а мајку је заборавио, то значи, да је за мајку неприлично и стидно да му стоји на прагу и да моли милоште, као милостињу“. Вратила се кући и легла; сад је у ватруштину. „Видим ја, вели, за ону своју има времена“. Она мисли, да је та своја Софија Семјоновна, твоја вереница или љубавница, не знам баш управо. Одмах сам отишао Софији Семјоновној, јер сам, брате, хтео све да разаберам; — одем, видим: сандук мртвачки, деца у плачу. Софија Семјоновна мери им црне хаљинице. Тебе нема. Гледах, молих за опроштај и изиђох, и то саопштих Авдоћи Романовној. Можда је све то ништа, нема ту никакве своје, него биће пре свега мора бити, да је ту лудило. Али ево ти си ту и једеш кувану говеђину, као да ниси три дана јео ништа. Оно, рецимо, и полудели једу, али ма да ниси ни речце са мном проговорио... ипак ти ниси... луд! На то ћу се заклети. Пре свега, никако, ниси луд. И тако врага с вама свима, јер ту има нека тајна, а ја нисам намерао да за њу лупам главу. Тек тако само, дођох, да навичем, заврши он уставши, — да души олакшам, а ја знам, шта ћу сад чинити!

— А шта ћеш сад?

— А шта се тебе то тиче!

— Пази, ти ћеш се пропити.

— Откуда... по чему ти то знаш?

— Е, то је тако!

Разумихин поћута мало.

— Ти си увек био разложен и смишљен, а никад, никад ниси био луд, напомену он одједном ватрено. — То је тако: ја ћу се пропити! Збогом!

Крете се да иде.

— Чини ми се, Разумихине, да сам ономад са сестром о теби говорио.

— О мени! А... где си је ти могао ономад видети? одједном стаде Разумихин, а мало и пребледе.

Могло се погодити, да му је срце брзо и с напором закуцало у грудима.

— Долазила је овамо, сама, овде је седела, разговарала са мном.

— Она!

— Јест, она!

— Па шта си говорио... хоћу рећи, о мени шта си јој говорио?

— Казах јој, да си ти врло ваљан, честит и радан. Да је ти волиш нисам јој рекао, јер она то зна и сама.

— Зна и сама?

— Е па, да шта? Било са мном шта било, али ти би остао за њих провиђење. Ја их, тако да кажем, предајем теби, Разумихине. То кажем, јер потпуно знам, како је љубиш, и уверен сам о чистоти твога срца. Знаш и то, да и она тебе може да љуби, па можда те већ и љуби. Сад смисли сам како боље умеш, — треба ли или не треба да се пропијеш?

— Рођице... Видиш... Но... Ах, врага! А шта ће то с тобом бити? Куда ћеш? Видиш: ако је све то тајна, е па онда нека! Али ја ћу... ја ћу дознати тајну... А уверен сам, да је то све свакако нека беспослица и ништарија, и да си ти сам то све и заподео. Али, уосталом, ти си изврстан човек, најбољи човек!

— А ја сам баш управо хтео да ти кажем, али ме ти пресече, ти си малочас врло добро расудио, да за те тајне не треба разбирати. Остави за време, не узнемируј се. Све ћеш дознати у своје време, баш тада, кад и треба. Јуче ми један човек рече да човеку треба ваздуха, ваздуха, ваздуха! Хоћу да одмах одем к њему и да сазнам, шта је с тиме мислио.

Разумихин стајаше замишљен и потресен, и нешто је премишљао.

„Политички завереник! Извесно! И сад је уочи неког одсуднога корака, — то је извесно! Друкчије не може бити... и... и Дуња то зна...“ помисли наједном.

— Тебе похађа Авдоћа Романовна, рече скандирајући речи, — а ти сам хоћеш да се састанеш с човеком, који вели да треба више ваздуха, ваздуха и... и, мора бити, и то писмо... и то је такође нешто тако, заврши као за се.

— Какво писмо?

— Она је добила данас једно писмо, узнемирило је веома. Чак и сувише. Почех говорити о теби, — замоли ме да престанем. После... после рече, да ћемо се, можда, врло брзо растати, после ми је за нешто ватрено захваљивала; после отишла у своју собу и затворила се.

— Она је добила писмо? припита Раскољњиков замишљено.

— Јест, писмо; а зар ти ниси знао? Хм!...

Обојица поћуташе.

— Збогом, Родјоне. Ја, брате... било је једно време... него, збогом, видиш, било је једно време... Но, збогом! И мени је време. Нећу да нијем. Сад не треба... вараш се ти!

Журио се; али тек што изиђе и готово да притвори врата са собом, да на једном опет их отвори и гледајући некуда у страну рече:

— А, збиља! Сећаш ли се оног убиства, та, Порфирија: оне старице, знаш? Е па, знај, убица је нађен, сам је признао, дао доказе. То је један од оних радника, оних бојација, замишљени само, сећаш ли се, а ја сам их још бранио онде? Верујеш ли, да је онај смех и бој на степеницама са другом, кад су се пели вратар и два сведока, он сам нарочито удесио, зато баш да заведе. Какво је то лукавство, каква присебност у том штетету! Тешко је веровати; али сам је објаснио, сам је све признао! Ала сам се изварао! Па шта, ја мислим то је само геније притворства и окретности, геније јуристичног забашуривања, — а, мора бити, да се нема чему ни особито дивити! Зар таквих не може бити? А што је био слаб и признао, зато му ја још више верујем. Истинитије је!... Али како ли сам се сам онда преварио! Пео бих се уза зид за њих!

(Наставиће се).

ЧУДОВИШТЕ ОД ЧОВЕКА

Већ је без мале свима нашим читаоцима познато из дневне штампе, да је једно чудовиште од човека, које се зове Раја Марић, ноћу између 5 и 6 ов. мес. уништило десет српских живота у суседној нам држави — Аустро-Угарској.

Поводом тим, што је пало у део органима наше престонице полиције да овога звера човека ухвате, наша је штампа опширније обавестила наш читалачки свет о овом крвавом догађају, и заинтересовала га толико, да се још и данас у свима друштвеним редовима понављају говори о томе.

Један велики део грађана престонице интересовао се да види тога зликовца, било лично, било у слици која је израђена у атељеу „Полицијског Гласника“, и ми, одазивајући се тој жељи и интересовању осталих наших читалаца у унутрашњости Србије и на страни, — доносимо слику зликовца са описом по полицијским податцима.

Зликовац Марић, родом је из села Деча три сата удаљеног од Земунa. По занимању је земљоделец, ожењен но без деце. Има му 23 године.

Због сумње, да је новембра месеца прошле године у селу Дечу убио Рајка Ракића, земљоделца, његову мајку Соку, жену Даницу и дете Лепосаву, стављен је у затвор у Митровици и на месец и по дана по томе а то је у првој половини месеца децембра прошле год., спроведен је из Митровице испред судије у Земун, где је несрећник извршио још ужаснији злочин и по извршењу пребегло у Београд.

*

„Ноћас, не сећам се тачно у које доба — причао је зликовац — решим се, да на ма какав начин побегнем из земунског затвора. Ради тога затражим од апсанције Ђуре Певца да ме пусти из затвора у кујну да се напијем воде, што ми је он најзад и допустио. Мислио сам да ћу том приликом моћи заварати га и побећи, али, како он не хтеде одступити од мене, већ ме у корак праћаше, то дошав до места где је вода и смотривши на истом један тег од два-три килограма тежине, изненада ми се појави мисао да тим тегом ударим неколико пута апсанцију и тиме га свалим, а ја пак за то време да побегнем. Не мислећи ништа више и у жељи да извршим своју намеру, ја дохватим онај тег и њиме неколико пута ударим апсанцију по глави. Услед тих удараца Ђура падне, али пре тога почне звати у помоћ. На његов узвик дотрча његова жена која је била у другој соби, али је ја присретнем и ударим је истим тегом неколико пута од којих удараца и она паде. За то време дотрчала је већ била и свастика Ђурина као и његово троје деце

али их ја сачекам те једно по једно, почев прво од свастике, изударам по неколико пута и све их побијем.“

Тако је убица код власти у Београду испричао свој извршени злочин, али се доказало да ово његово причање није тачно.

При повратку из кујне, где га је апсанција одвео да се напије воде, зликовац је спазии један нож забоден у дувар, па како је апсанција Певац прошао напред да увуче кључ у апсанска врата где ће га затворити, он је употребио прилику, нож из зида извукао, и у моменту, кад је Певац увлачио кључ у браву, удари га мучки ножем у ребра. Ударце је понављао све, докле год није несрећног апсанцију с душом раставио. Затим је убио и ножем заклао жену, која је на запомагање Ђурино из собе истрчала. После овога, спазив свастикау Ђурину на прозору од себе, где се беше појавила да види шта се то дешава, јурне у собу, па прво убије њу, затим троје деце и најзад прободје и најмање дете које је у колевци спавало...

По извршеном делу, или боље рећи недељу, зликовац је прескочио зид и ускочио у авлију тамош. грађанина г. Стеве Капамације. Ту је прикривен ћутао док је свануло, па кад је капија отворена побегао право на земунску железничку станицу. Тамо је причекао воз за Београд, ушао у њ и превезао се.

Кад је воз стигао на београдску станицу, он изађе са платформе последњег вагона и при покушају да у страну прође, спазии га жандарм Милија Нешић, коме одмах паде сумња на њега, потрча за њим и ухвати га.

После подужег изговарања код комесара железн. полиције г. Милана Татаревића, као да је из Београда и да је дошао код родбине, — он најзад признаде шта је те ноћи учинио.

Како је Раја признао дело то је по одобрењу г. г. министра спољних и унутрашњих дела, Управа града Београда на тражење земунске власти издала кривца.

Возом који у подне иде из Београда у Земун, 7 ов. мес., Раја је спроведен и предат тамошним властима. Спровод је извршио писар комесаријата жељ. станице г. Коста Костић са још неколико жандарма.

На земунској железничкој станици, и дуж целога пута до вароши Земунa, изашла је маса људи, скоро цео Земун беше се слегао да види зликовца. Наши полицијски органи беху поздрављени гласним узвицима: „Живела српска полиција“. Било је и покушаја од светине да се кривац линчује, али је земунска полиција за ту евентуалност била спремна и то спречила.

Зликовац је по законима аустро-угарским непунолетан, јер је тамо пунолетан човек тек по навршетку 24 године. Дакле за десет убистава неће бити осуђен на смрт!

Управник града Београда г. Божа Маршићанин, ценећи оданост служби жандарма Милије Нешића, који је зликовца ухватио, — издао му је писмену похвалницу. Наређено је да се та похвалница прочита свима жандармима у Земљи. Вредни жандарм без сумње добиће и 400 динара одређене награде од стране земунске власти.

ТАБЕЛАРНИ ПРЕГЛЕД КРИМИНАЛИТЕТА У БЕОГРАДУ

у месецима: јулу, августу, септембру, октобру, новембру и децембру (по службеним податцима Управе Београда)

ГОДИНЕ	Разбојништва		Убијства		Покушај. убијства		Паљевина		Тешки тел. повреда		Лаких повреда		Опасних крађа		Простих крађа		Превара		Утаја		Од 100 извршених дела пронађено извршиоца	Иступно ка-жњено
	извршено	пронађени извршиоци	извршено	пронађено извршиоца	извршено	пронађено извршиоца	извршено	пронађено извршиоца	извршено	пронађено извршиоца	извршено	пронађено извршиоца	извршено	пронађено извршиоца	извршено	пронађено извршиоца	извршено	пронађено извршиоца				
1896	1	—	1	—	3	3	5	1	1	1	—	—	36	12	37	15	—	—	2	2	39 ¹ / ₂	—
1897	1	1	2	2	3	3	2	—	1	—	4	4	36	16	46	25	1	1	1	1	54	—
1898	—	—	1	1	—	—	6	4	—	—	4	4	36	16	24	19	1	1	—	—	62 ¹ / ₃	2724
1899	1	1	2	1	—	—	5	2	1	1	—	—	37	10	21	12	2	2	—	—	42	3286
1900	—	—	3	3	—	—	3	—	1	1	—	—	20	10	20	16	2	2	—	—	65 ¹ / ₃	2252

ИЗ. Податци за раније године нису се могли пронаћи у архиви Управе Београда.

П О Т Е Р А

Непознати лопови ноћу између 10 и 11 децембра пр. год. удешеним кључем отворили су кошару Антанаса Станковића из Себе Врања, у њој обили катанце на сандуцима и покрали и однели следеће ствари: црног сукна (40 аршина), 3 комада пртена — од кудеље — платна од по 40 аршина; од црног сукна чакшире и гуњче за дечка од 14 година, оку црне пређе за сукно, оку вунене пређе фарбане црвено и мораво, 7 женских кошуља, 20 аршина платна од тежине, 10 пари чарапа, мушких и женских; 4 оке пређе фарбане разне, чакшире нове од црног сукна, 6 ока беле вуне, пране; 4 оке вуне »јарине« црне и беле, 5 ока пређе разно фарбане, две кошуље од танког платна, 9 шамија разне боје; чакшире, гуњ и јелек нов од црног сукна, две женске и једну мушку кошуљу од платна, 4 аршина црна сукна; 300 динара у банкама, 112 динара у сребру, две пореске књижице на Антанаса Станковића, један уговор потврђен судом општине себе-врањске од њиве »Ошав«, купљене од Арсе Јовића из Сувојнице. Начелство окр. врањског актом бр. 21606 моли полицијске власти, да потраже лопове и покрађу и по закону поступе. УБр. 32426.

Непознати лопови ноћу између 20 и 21 децембра пр. године обили су катанац и браву на дућанским вратима Андрије Перишића, опанчара из Пожеге и из дућана украли сандуче. у коме је био недељни пазар у сребру и никлу, па то сандуче са новцем однели. Међу новцима био је један стари талир и један полу-цванцик шуњи и хартије од вредности: признанице, тапије, уговори, трговачки рачуни, неколико пореских књижица и две књижице »Чачанског удружења за удају и женидбу.« Начелство окр. ужичког актом бр. 19158 моли полицијске власти, да крадљивце и покрађу потраже и с нађенима по закону поступе. УБр. 32199.

Михајлу Милетићу, из Лазарице непознати лопов ноћу између 15 и 16 децембра пр. год. извршио је опасну крађу и однео му 15—20 кгр. дувана у калуцима, 3—4 кгр. урађене кудеље, једну вунену чергу, један чаршав од сељачког платна и торбу од кострети. Начелство окр. крушевачког актом бр. 13511 моли полицијске власти да лопова и покрађу потраже и по закону поступе. УБр. 32174.

Милорад Јовановић, из Дубнице, бивши слуга г-ђе Савке Димитријевићке, удове из Београда побегао је 16 децембра пр. год. пошто је претходно украо два двореза и један кључ од ормана. Њему је 16 година. Управа града Београда моли полицијске власти да именованог потраже и њој стражарно спроведу с позивом на Бр. 32070.

Карло Занин, каменорезац из Ужица има да одговара код начелства окр. ужичког за дело лаке повреде нанесене Стевану Жугићу, надничару тамошњем. Он је отумарао незнано где. Начелство моли полицијске власти да Карла потраже и о проналаску известе начелство с позивом на бр. 19309. УБр. 32500.

Живку Петронијевићу, из Камендола, ноћу између 21 и 22 децембра пр. год. украли су 8 комада мршавих свиња (три крмаче беле длаке и четири вепра црне длаке од годину дана) и једну крмачу, матору, супрасну, кусу а длаке лисасте. Начелство ср. грочанског актом бр. 11128 моли полицијске власти да покрађу потраже и о проналаску известе. УБр. 32211.

Владимир Николић, звани »Штиглин« позната скитница и коцкар одговара код кварта палилулског за дело опасне крађе извршене госпођи Јулки Николић из Београда. Он је побегао. Има му 16—17 година, омален је, дежмекаст, смеђ, у лицу пун и блед. Управа града Београда моли, да се Владимир потражи и пронађен њој стражарно спроведу с позивом на бр. 105.

Станоје Тодоровић, родом из Баба, редов 2 чете 27 батаљона VII пука, побегао је из команде. Управа града Београда актом бр. 167 моли све полицијске власти да именованог Станоја потраже и нађена њој стражарно спроведу, ради упута у команду.

Непознати лопов ноћу између 2 и 3 јануара о. г. украо је из отвореног ходника г. Душану Ђокићу, чиновнику Управе Фондова зимски капут, црн са грао карираном поставом с десне стране, испод цепа извезене иницијале: »Д. Ђ.« Капут је нов и добро очуван, у вредности 100 динара. Сем тога, украђен му је и меки, црни шешир купљен у радњи Косте Николића. Управа

града Београда актом бр. 183 моли, да се за покрађом трага и о проналаску известе.

Милан С. Илић, звани »Ластавица« војник VIII пука побегао је 3 јануара о. год. из команде. На себи има: цокуле, шињел и шајкачу, а испод шињела грађанско одело, старо, из-белело и грудњак. Њему је 26 година, црномањаст, црних бркова, средњег стаса. Познат је као неваљао и често мења име; служи се именом: »Драгутин Трифуновић.« Управа града Београда актом бр. 141 моли полицијске власти да именованог Милана потраже и нађена њему стражарно спроведу.

Новица Радисављевић, из Д. Раче, који је служио код Милоја Радојковића, гостионичара, из Ђуприје побегао је 27 децембра пр. год. од свога газде, пошто је претходно украо цео пар новог одела, а старијем момку веш. Начелство окр. моравског актом бр. 16814 моли полицијске власти, па Новицу потраже и нађена њему стражарно спроведу. УБр. 210.

Ђорђе Петровић, војни бегунац аустро-угарски, који је побегао из своје команде у Дебрецину, учинио је проневеру у томе, што је 105 круна и 61 филер, које му је командир чете дао да преда тамошњој општини, пробанчио. А сем овога, он је и од својих другова измамио 11 круна, па је амо пребегао. Тамошња војена власт повела је истрагу, па моли да се исти Ђорђе пронађе и да до одлуке за издавање буде под полицијском присмотром. Управа града Београда актом бр. 179 моли све полицијске власти, да именованог потраже и нађена њој стражарно спроведу.

Непознати лопов ноћу између 23 и 24 децембра прошле године, украо је Јањи Ђорђевићу из Вранова једног коња, из обора. Коњ је матор 10 година, длаке беле — ђогасте, репа кратког потпишаног, нежигосан. Начелство окр. врањског актом бр. 22334 моли, да се за крадљивцем и покрађом трага и о проналаску известе. УБр. 214.

Јован Минђушић, калфа обућарски, који је радио занат код Томе Ђорђевића, обућара из вар. Младеновца оптужен је код суда општине младеновачке, за крађу алата обућарског, учињену Миливоју Зарићу, обућару из Аранђеловца. Јован је некуд отумарао. Њему је 56 година, црномањаст, обрва црних, очију црних, косе седе, бркова великих упредених, брзо говори и брбља, раста је средњег, увек се смеје. По народности изгледа да је Грк или Влах. Начелник среза космајског актом Бр. 19594/900 моли све полицијске власти да Јована потраже и нађеног стражарно њему спроведу.

Непознати лопов ноћу између 6 и 7 ов. мес. украо је из кујне кафане »Црни петао«, 6 кошуља (две беле, две шарене и две јегерове), стари преник и старе панталоне, све у вредности 13 динара и две књиге »Вукова Дела« укоричене плавим платном и шареном хартијом у вредности 6 динара, све свари Михајла Стевановића, момка кафанског. Сумња се да је ову крађу извршио Јоца Урошевић бив. наредник. Управа града Београда актом бр. 484 моли све полицијске власти да Јоцу у домашају своје потраже и нађена њој стражарно спроведу.

Ружа Петровић, по народности Циганка, родом из Салаша, још у 1894 год. извршила је опасну крађу ствари Митру Станковићу из Села Шефа у кнежевини Бугарској, зашта је била стављена под кривичну истрагу и у притвор, па на јемство пуштена у слободу. Она је за тим неко време живела у Салашу, па одатле отишла незнано где. Њој је сад 25—26 год., у опште црномањаста и средњег стаса. Начелник ср. крајинског актом бр. 8931 моли полицијске власти да Ружу потраже и нађену њему стражарно спроведу. УБр. 525.

СКРЕЂЕ СЕ ПАЖЊА

Паун П. Грујић, звани »Шип« тежак из Бобове има да издржи три године полицијског надзора; — па како је он отумарао незнано где, то начелство окр. моравског актом бр. 16270, скређе пажњу полицијским властима и моли их, да по проналаску именованог Пауна подвргну издржању полицијског надзора. Њему је до 40 година, средњег је раста, риђих бркова и риђе браде — ретке, очију плавих; — одевен је у сукнено одело. УБр. 31919.